

Na Vevčah raste nov proizvodni oddelek

Letno 2,800.000 tapetnih rol

Papirnica Vevče že vsa povojna leta spreminja svoj proizvodni program in prehaja od preprostih, enostransko uporabljivih papirjev k vedno kvalitetnejši proizvodnji artiklov, zlasti k visoko oplemenitenim papirjem. Ta preusmeritev izhaja iz dejstva, da je bila v drugih republikah zgrajena sorazmerno močna papirna industrija, ki je prevzela programe izdelave „masovnih“ papirjev, medtem ko vedno raste poraba visoko oplemenitenih papirjev. Zato se je moralo tržišče preusmerjati v uvoz.

Posebno zadnja leta vloga papirnice vsa razpoložljiva sredstva v modernizacijo obstoječih, občutno starih strojev, s katerimi bi povečala in zboljšala proizvodnjo. Že leta 1968 je začela s proizvodnjo premazanih (ilustriranih) papirjev. Delavski svet pa se je na predlog strokovnih služb že predlanskim odločil tudi za gradnjo novega oddelka – lahko bi rekli tovarne – za oplemenitenje papirja do najvišje možne stopnje – za izdelavo zidnih tapet.

močno narašča, malo pa je kvalitetnih proizvajalcev. Zato je bil nujen uvoz s konvertibilnega področja. Zato so se Vevčani odločili, da bi ob sodelovanju s slovensko pohištveno industrijo skupno nastopili pri opremljenosti stanovanj.

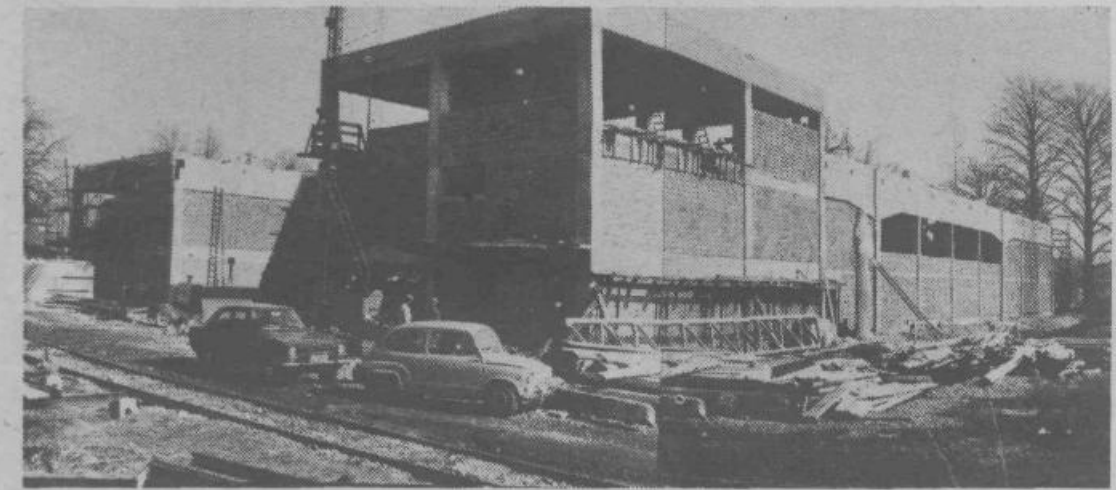
Investicijski elaborat za novo proizvodnjo je bil potrjen marca meseca lani. Stroški postavitve in opreme bodo predvidoma znašali ok. 15 in pol milijonov dinarjev, pri čemer odpade nad polovico vsote za na-

bavo kvalitetnih, modernih potiskovalnih in dodelavnih strojev.

Letno proizvodnjo cenijo na 2,800.000 tapetnih rol, če bodo stroji obratovali v eni izmenici; to proizvodnjo pa je seveda z delom v drugi izmeni možno podvojiti. V kvadraturi to proizvodnjo lahko ocenimo z 10 – 20 milijoni m².

Namen zidnih tapet je splošno znan. V glavnem ločimo tapete, izdelane na osnovi papirja, tekstila ali plastike. Za izbor večših tapet bodo značilne preproste nepravilne tapete, preproste pralne in duplex tapete. Vse pa zahtevajo dober osnovni papir, ki ga bo „stari“ obrat sam izdeloval.

Da ne bi bilo v začetku proizvodnje preveč težav z zagotovitvijo in začetno proizvodnjo, je tovarna že poslala 5 strokovnjakov k dobavitelju strojev, kjer bodo v 4-mesečni praksi prodrli v srž proizvodnje in organizacije proizvodnje tapet. Te

Nov oddelek za izdelavo zidnih tapet v papirnici Vevče je pod streho. Predvidoma bodo v začetku aprila začeli vanj montirati tudi stroje.

OBVESTILO

V počastitev 25-letnice obstoja in delovanja svetovne zdravstvene organizacije prireja občinska organizacija Rdečega križa Ljubljana Moste-Polje v soboto, 14. aprila 1973, ob 8. uri zju-

traj, v osnovni šoli Ketteja in Murna OBČINSKO TEKMOVANJE EKIP PRVE PO-MOČI mladih članov Rdečega križa vseh moških in žensk. VABLJENI!

STANE ROBIDA

strokovnjake je podjetje izšolalo iz vrst članov kolektiva. Eden je grafični inženir, dva sta papirniška tehnika, trije pa so poklicni papirničarji.

Tržišče za prodajo tapet doma in zunaj meje je že precej raziskano in kaže pozitivne tendence. Se vedno pa ga raziskujejo, da ne bi bilo presenečenj, ko bodo stroji že obratovali. Seveda pa je vse odvisno od kvalitete, pri čemer bodo igrali odločilno vlogo osnovni papirji, premaz, zlasti pa vzorci, kar je odvisno od muhavosti mode in okusa kupcev. To pa bodo vedeli Vevčani že v drugi polovici leta.

STANE ROBIDA

ZAPIS O JAVNI (NE)SNAGI V SLOVENSKEM GLAVNEM MESTU

Ljubljana se duši v smeteh

Denarja za mestno javno snago je premalo, potrebe so velike – Vsa prizadevanja brigade smetarjev so zaman, če ne bomo vsi pazili na red in snago – Čisto mesto je ogledalo naše kulture – Zakaj smo »dvoživke«?

Tedaj, ko se v našem glavnem mestu utrjuje poslednje luči in se mestni hrup za nekaj ur poleže, hiti na delo tako imenovana nevidna brigada ljudi, ki skrbijo za snago. Ali smo kdaj pomislili na to, da smo tudi sami občani našega mesta, ki na ta ali oni način prispevamo k čisti ali nečisti Ljubljani? Nemarno odvrgeni papirček ali olupek – in mesto se sčasoma spremeni v pravo smetišče. Na dlani je, da se tako velika brigada smetarjev s sodobnimi tehničnimi pripomočki ne more očistiti mesta, če ga mi sproti nasmetimo. Se več, zdi se, da smo včasih dvoživke med tem ko v našem stanovanju vladata vzoren red in čistoča, nam je zunaj le-tega vseeno, kam mečemo odpadke. Pripravljeni smo poriniti smeti kar pred tuji prag.

V zadnjem času postaja že nekaj vsakdanjega, da posamezni nevestni in neodgovorni šoferji vozijo s tovornjaki po zelenicah in jih dobesedno preorejejo ter polomijo vse, kar raste na njih. Navadno ostane takšen vandalizem celo nezakazovan. Spričo tega bi kazalo v Ljubljani čimprej uvesti komunalno milico, ki bo s strogi mandati kaznimi naredila red. Izkušnje namreč kažejo, da za mnoge brezvestne meščane opozorila in različni vzgojni prijemci bori malo zaležajo. Nerazumljivo je namreč – in neopravičljivo – da mestna skupščina iz leta v leto odlaga uvedbo komunalne milice.

Resnici na ljubo velja opozoriti, da del krivde za to, da se Ljubljana dobesedno duši v smeteh, nosi tudi komunalno podjetje Snaga, ki je prvo dolžno skrbeti za javno čistočo. Delavci tega podjetja svoje delo dostikrat površno opravljajo, raztresajo smeti, razbijajo s smetnjaki, obračajo vozila na zelenicah in podobno.

Uprava podjetja Snaga pravi, da se tudi sama bori s težavami (pomanjkanje denarja, velika fluktuacija delovne sile, ki je za težavno delo slabo plačana, ipd.). Znano je, da podjetje Snaga s sredstvi, ki jih dobi od odvoza smeti in iz mestnega proračuna, uspeva očistiti komaj 65 % Ljubljane.

Vendarle bodo v naslednjih nekaj letih svoje delo in storitve bistveno izboljšali. Gre za uvaja-

nje nove mehanizacije, ki bo posodobila sedanjo tehnologijo pobiranja in odvažanja smeti. V izdelavi so že – ali pa vsak čas bodo – vozila različnih tipov, ki bodo manj hrupna in hermetično zaprta, tako da ne bodo prasila po mestu in smetila po ulicah. Mimo tega pa bodo uvedli nove, boljše (trdnjše) posode za smeti in kontejnerje različnih tipov. Novost pomeni uvajanje vozil, ki bodo imela močne drobilce smeti in bodo lahko pobirala tudi večje predmete, ki jih ljudje odvažajo na smetišča.

Ljubljana je tudi obdana z divjimi odlagališči smeti, čeprav imamo tri organizirana odlagališča in to trenutno zadostuje

za potrebe Ljubljane. Zato je treba divjim odlagališčem napovedati odločen boj in ostro kaznovati nočne ptičke, ki stresajo smeti, kamorkoli se jim zdi.

Pri nas v moščanski občini že imamo na več mestih velike kontejnerje za odlaganje smeti, tako da ni nobenega opravičila za divja odlagališča.

V akcijo za belo Ljubljano se morajo vključiti vsi družbenopolitični dejavniki, sole, delovne organizacije, sredstva javnega obveščanja in ne nazadnje vsi Ljubljančani. Predvsem pa bi morali prek radia in televizije slišati in videti več poljudnih in zanimivih oddaj s tematiko, ki bi vzgojno vplivala na občane.

ff

Na „meji“ med Vevčami in Slapami imamo priložnost videti tole divje odlagališče smeti.

IZ ZABJE PERSPEKTIVE

NAGRADA

V našem podjetju smo v počastitev našega pokojnega novatorja Viktorja Krega, ki je imel velike zasluge za tehnološki in gospodarski napredek podjetja, ustanovili posebno nagrado. Imenovali smo jih „Kregove nagrade za dvig produktivnosti in napredek gospodarstva“. Imeli smo, kot se spodobi, poseben pravilnik, ki je vse skrbno določal, pa seveda tudi odbor, ki naj bi nagrade podeljeval. Nagrade so bile dvojne; lahko rečemo materialne in moralne. To se pravi po domače: v denarju ali pa pisna priznanja – diplome.

Cutil sem se zelo počaščenega, ker sem bil imenovan v odbor, ki je dokončno sklepal o podelitvi nagrad in nestrpno sem

rišice, naše odgovorne naloge, ki jih bomo morali izvajati z vso pozornostjo, z veliko mero doslednosti in občutkom odgovornosti. Pred seboj imamo predloge, ki smo jih do sedaj prejeli na naš interni razpis. Predloge je pripravil poslovni odbor in mi dovolite, da vam jih preberem.“

Vsi smo mu spodbudno prikimali in napeto čakali imena. Čeprav smo vedeli, da kot člani odbora ne moremo prejeti nagrad, smo nestrpno čakali, kajti lahko se je nekdo le zmotil in te predlagal. Prepričan sem bil, da bi za čeno nagrade vsak rad odstopil iz odbora.

„Poslovni odbor je torej predlagal: za prvo nagrado v znesku pet tisoč dinarjev tovariša Mihaela Čmoka, komercialnega direktorja naše delovne organizacije, ki ima velike zasluge za ugoden poslovni uspeh v preteklem letu. Za drugo nagrado v znesku dva tisoč petsto dinarjev tovariša Miho Jereba, direktorja trgovskega podjetja Veprotrg, ki ima velike zasluge za plama naših izdelkov na trg, in za tretjo nagrado v znesku tisoč dinarjev tovariša diplomiranega inženirja Cirila Lufta, ki ima velike zasluge za 15 odstotni dvig proizvodnje v preteklem letu.“

Za pisna priznanja predlaga poslovni odbor: prvič tovariša Mirka Smuka, kadrovnika, ki je uspešno napravil opis delovnih mest, drugič Jožeta Drozga, mojstra pomožnega obrata za vzoren red in produktivnost, in tretjič Franeta Dretnika, strugarja, zaradi požrtvovalnega dela.

Dovolite mi še, da podam podrobnejše obrazložitve...

Začel je naštevati uspehe, ki so jih dosegli predlagani kandidati. Bilo jih je veliko, bili so veliki, junaški, nesebični, požrtvovalni in odločujoči uspehi. Del članov odbora, ki so sedeli na zgornjem delu mize okrog sekretarja in so to bili izvoljeni delegati iz uprave, so ob vsakem no-

vonaštem uspehu spodbudno pokimali z glavami. Mi, na spodnjem koncu mize, kjer smo se zbrali delegati iz proizvodnje, smo se spogledovali in začel nas je obhajati strah. Bali smo se, kaj bo z nami v prihodnje in da kmalu sploh ne bomo več potrebni, kajti ob vsakem novem uspehu predlaganega posameznika smo postajali vse bolj nepomembni in odvisni. Samo čakali smo še, da bo predsednik to omenil.

No, hvala bogu! Končal je in nas pozval na razpravo. Toda, prosim vas, kdo je bil po vsem tem še sposoben za razpravo. Ali je sploh še kdo v podjetju, ki bi po tej obrazložitvi zaslužil kak dinar, da bi se povišal denarni sklad še sam bi najraje segel v žep in primaknil kak dinar, da bi se povišal denarni sklad nagrad. Ta dinar tako ni bil moj, temveč je bil rezultat uspehov predlaganih in sem ga pravzaprav ukradel iz žepa zaslužnih. Po nekaj minutnem molku se je oglasil nekdo tam spredaj tik pred sekretarjem.

„Jaz pa le mislim, tovariši, da imamo še o čem razpravljati... Ne zanikam tega, kar je povedal tovariš predsednik komisije, ne zanikam velikih zaslug predlagancev... Toda ali nimamo v naši sredi še kakega zaslužnega sodelavca? Mislim, na primer, da ni bilo treba predlagati tovariša Jereba, ki sploh ni član našega kolektiva...“ Več glav je pokimalo, začele so se nagibati druga k drugi in polglasno med seboj komentirati, tako da je moral sekretar zakasljati in zopet je nastal red. Toda s tem je bila tista začetna svečanost prekinjena, tesnoba, ki nas je spremljala med sekretarjevimi besedami, je izginila. Seja je vse bolj postala navaden sestanek z vsemi prijetnimi in neprijetnimi posledicami.

„Mislim,“ je nadaljeval tisti tam spredaj, da bi morala, če že ni več predlogov, komisija sama razmisliti tudi o drugih kandidatih in jih medsebojno primerjati.“ Za besedo je zaprosila direktorjeva tajnica. Ker je imela slaboten glas in je bila nizke postave, je vstala, da bi tako dala večji poudarek svojim besedam:

„Tudi jaz se strinjam z mnenjem predgovornika. Glejte, če bi razmišljali, kdo je mogoče še bolj zaslužen od predlaganih, čeprav njim s tem ne jemljemo zaslug, bi našli še koga... na primer, našega tovariša direktorja. Njegovo delo ostali najbrž ne poznate tako dobro kot jaz, zato tudi ne morete podrobneje oceniti njegovega dela. Naj vam povem o...“ In začela je na dolgo in široko govoriti o direktorjevih zaslugah. Zdelo se nam je, da ponavlja vse zasluge, ki jih je prebral sekretar za vse tri predlagance skupaj. Na misel mi je prišlo, da je predlog najbrž ona natiptkala in ga sedaj obnavlja po spominu. Toda to na nas ni več napravilo čarobnega vtisa. Še več. Sedaj se nam je vse skupaj zazdelo komedija in že so padale saljive pripombe...

„Ali si bil tudi ti zagrizeno odločen, so si šel v gostilno? Zakaj nisi predlagan za nagrado? Videl sem te, kako si včeraj družbeno aktivno sili v natakarico...“ In podobne, tako da je moral sekretar avtoritativno napraviti red.

„Torej, slišali smo dodani predlog. Ga vzamemo v poštev? Ali ima kdo še kak predlog?“

Ponavadi se v take stvari ne vtikam, posebno še, če so se skuhalo v upravi in se tičejo denarja. To pot pa me je najbrž premotil sam zlodej: dvignil sem roko in začel, ne da bi čakal dovoljenja za besedo:

„Jaz bi predlagal Jaka Piko, nočnega čuvaja. Vsi vemo, kako je s svojo prizadevnostjo poleti preprečil požar, ki bi lahko uničil pol tovarne. Pravočasno je opazil požar, pravočasno obvestil gasilce in ga do njihovega prihoda že lokaliziral. Ali si predstavljate, kolikšno škodo je s tem preprečil...“

Zgornji konec konferenčne mize se je vznemiril, češ kakšno zvezo ima Kregova nagrada s požarom. Saj Kreg vendar ni bil gasilec, prosim vas, on je bil gosposdarstvenik. Prvi se je zbral sekretar: „Že, že, ne rečem, da to ni res, kar si povedal, tovariš Pepe, toda naj te opomnim, da smo to znali ceniti in mu dali nagrado takrat. Sicer pa je bila to njegova poklicna dolžnost.“ Prejela me je trma in kadar

me prime, je hudič. Nihče me ne more ustaviti. Žena mi ob takih prilikah pravi: „Rineš kot bik skozi zaprta vrata – si boš že polomil roge.“

„To je že res! A tista nagrada je bila premajhna za tako de-

janje. Kar se pa tiče poklicne dolžnosti, ta velja za vse, tudi za tiste, ki so...“

Mislil nisem mogel dokončati, ker me je prekinil tisti zelenec na gornjem koncu mize: „Menim, da predlog tovariša vratarja ni resen. Tovariš vratar najbrž misli, da je on najpomembnejši v tovari in bi moral dobiti nagrado tudi on.“

Prekleta glista! Vedel sem, zakaj me napada. Kako je poudarjal in povlekel tisti „on“. Večkrat sem ga že javil, ker je zamujal, pa mi takole vrača. Sedaj si upa, ker sedi poleg sekretarja, a naj le počaka, mi bo že prišel v roke. Zelenec je še kar nadaljeval: „Menim, da je tovariš sekretar utemeljeno zavrnil predlog. Če dovolite, bom poskušal konkretno opredeliti predlog. Prvo nagrado naj prejme tovariš direktor, drugo tovariš komercialni direktor, in tretjo direktor trgovskega podjetja. Priznanja pa naj prejmejo tovariš Smuk, Luft in Drozg.“

Vse je bilo tiho, nihče ni ničesar pripomnil. Trma mi ni dala, da bi molčal.

„Kaj pa moj predlog? Zahtevam, da se obravnava! Ne moremo ga kar preskočiti.“

Sejno sobo je zopet napolnil nemir. Spodnji del mize se je strinjal z mojim predlogom, zgornji je bil ogorčen.

Sekretar je pokasljal: „Menda se ne bomo prepirali. Predlagam, da tudi tovarišu Piku dodelimo pisno priznanje... Ste za to?“

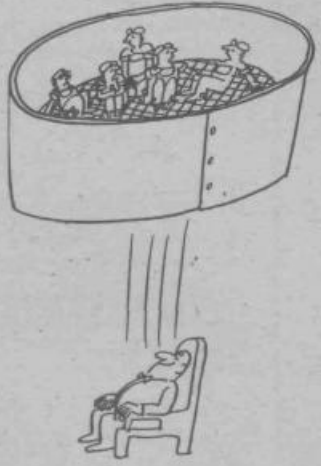
Ne, jaz nisem bil za to, razdražen sem bil do konca. „To je norčevanje, tovariši. Kaj bo Jaka s priznanjem? Ali naj z njim zakrpa streho? Ne more! Jaka ne potrebuje materialnega priznanja, temveč materialnega. Vsi vemo, v kako slabih razmerah živi, streha se mu tako rekoč podira nad glavo. Kravro prav bi mu prišel vsak dinar. Če smem sklepati po sekretarjevem predlogu, se tudi on strinja, da je Jaka zaslužen član kolektiva. In če je temu tako, potem mu dodelimo denarno nagrado. Dobro delo bomo napravili. Drugi finančno niso tako na psu, pa bi jim bilo tudi pisno priznanje zadostna oddolžitev. Bodimo ljudje.“

Besedo je spet povzel sekretar. Glas mu je bil trd, mrzel: „Očitno bi vam moral ponovno prebrati pravila za dodelitev nagrad, ker vsi še niso doumeli njihovega pomena in namena. Tu se ne gremo socialno varstvo. Če pa bi poslušali tovariša Pepeta, bi postali socialna komisija. Ponavljam svoj predlog! Ponovil je predlog: direktor, komercialni... in tako lepo po vrsti, vključno z Jakom Pikom na koncu.“

Nihče se ni več oglašil. Razen mene so vsi glasovali za predlog. Slutim, da bom svoj nastop pošteno plačal. Posebno še zaradi škandala, ki ga je napravil Jaka Pik potem na podelitvi in vsi mislijo, da sem bil jaz njegov oče.

Jaka Pik se je na podelitvi priznanja odpovedal. Rekel je: „Tovariši, naredil sem samo svojo dolžnost. To pa moramo storiti vsi in prepričan sem, da jo tudi vsi opravljamo. Torej bi morali dobiti priznanja vsi! Nič nisem boljši kot drugi! Zatorej – hvala!“

Resnično! Nevihta se bliža nad mojo glavo. Slutim jo!

čkal dan, ko bom lahko konstruktivno razpravljal o najzslušnejših v naši delovni organizaciji.

In dočkal sem ga! Sestanek je bil svečan. Sekretar, predsednik odbora, je z resnim glasom obrazložil pomen nagrad, način podeljevanja in nalogo odbora. Nato je odločno prešel k preklonom:

„To so torej, tovariši in tova-